

Thuiskomen bij God in de hemel

Schriftlezing: 2 Korinthiërs 12: 1-10

Lieve gemeente,

Deze maand wil ik met u nadenken over “geschapen voor de eeuwigheid”. Opnieuw kijken we voorbij de grenzen van deze wereld naar de wereld die komt. Willen we onze ogen richten op de realiteit van de hemel; op onze toekomst.

Ik zeg: “Opnieuw”.

Vorig jaar in juni was het thema: Hemel en hemelverlangen. We keken toen naar o.a. een gezond hemelverlangen en het uitzien naar Jezus' wederkomst.

Waarom nu wéér bijbelgedeeltes behandelen die de eeuwigheid raken?

Vier redenen

1. Er staat erg veel over dit onderwerp in de bijbel. Het woord ‘eeuwig’ of ‘eeuwigheid’ bv. staat vaak in de bijbel; in het O.T. 220 keer, met als top hoofdstuk Psalm 136, waar elk vers (26 stuks) eindigt met ‘eeuwig duurt zijn trouw’, in het N.T. komt het 136 keer voor, dus samen 356 keer. De bijbel begrijpen we alleen goed in het licht van de eeuwigheid

2. De Here Jezus sprak veel over eeuwigheidsleven, over de hemel, het huis van zijn Vader en het Thuiskomen bij God, over de hel waar God niet is, waar de mensen die daar zijn dat ook niet willen. We zeggen wel je moet op tijd voorsorteren, dat is zeker hier van toepassing; denk na over je eeuwige bestemming.

3. Belangrijke drijfveren voor ons gemeente-zijn hangen samen met dit eeuwigheids perspectief. Als je niet zeker weet of mensen, die Jezus niet kennen, wel voor eeuwig verloren gaan, dan laat je dit onderwerp rusten of je discussieert erover. Maar geloofsonzekerheid motiveert je niet om mensen te bewegen tot geloof in God, zoals 2 Kor. 5 erover spreekt. En wat je over geloof zegt klinkt erg misschien-achtig.

Wie weet dat niets op deze aarde en niemand ons kan scheiden van Gods liefde in Jezus Christus, ook de dood niet, die beleeft een hemel op aarde, het begin van de hemelse vreugde.

4. Er zijn een hoop misstanden over de hemel. Ik las over een dominee die zei: ‘Iedere keer als ik aan de hemel denk, word ik depressief. Ik zou veel liever gewoon ophouden te bestaan als ik sterf. Ik kan het idee van zo'n eindeloze verveling niet uitstaan. De hele tijd in de wolken rondrijven met niets anders te doen dan een beetje harp spelen... het lijkt me vreselijk saai. De hemel klinkt niets beter dan de hel’.

Dan denk ik; wat heeft deze man een saai geloof. Wat mis je een hoop ‘voorpret’ van de hemel. Je beseft niet dat we juist geschapen zijn voor de eeuwigheid.

Een jarig jongetje: Ik wel 10.000 jaar worden. Dat wordt je ook als je gelooft in Jezus!

Vandaag een eerste ronde onder de titel: **Thuiskomen bij God in de hemel.**

Wie kent niet het gevoel van thuiskomen. Je hebt een vermoeiende, warme dag op school achter de rug. Alles kleeft en plakt. Twee repetities gehad en een cijfer terug gekregen: een 7,4 en daardoor is je eindcijfer net van 5,4 naar 5,5 gegaan. Tijd voor een feestje. Maar eerst een douche. Twee kilometer voor je thuis bent loopt je fietsband fluitend leeg. Ook dat nog!

En als je dan je fiets tegen de muur bonkt en je in de bank valt en je moeder zegt: precies op tijd, ik heb de koffie klaar, hoe was het vandaag? Dan is dat thuiskomen.

Zó is het geloof ! Zó mogen we thuiskomen bij God !

Ik kan me voorstellen, dat iemand zegt: Hoe weet je dit? Hoe krijg je dit gevoel?

Allereerst is daarvoor de bijbel onze bron, met Jezus Christus als kroongetuige.

Mocht je daaraan twijfelen, dan zijn er bijzondere getuigen. Paulus in 2 Kor. 12 is er zo één.

Hij wil het eigenlijk niet hebben over een visioen, iets van de hemel, dat God hem liet zien, maar mensen uit deze gemeente brengen hem ertoe. Die mensen hebben niet veel respect voor Paulus, omdat ze vooral hun eigen mening en gedachte respecteren. Paulus tekent zichzelf dan als een zwak mannetje, eigenlijk zegt hij tot mensen die kritiek op hem hebben: ‘Jullie hebben groot gelijk op dit punt’, maar;

1. Ik geloof in een machtige God én
2. deze machtige God geeft machtig veel genade, én
3. ik mag weten van thuiskomen bij God, want ik ben al eens bijna thuis geweest...

En dan vertelt hij over een visioen, in het lichaam of er buiten, hij weet het niet: Hij is eens weggevoerd tot in de derde hemel ! In het Jodendom dacht men de hemel in 7 verdiepingen, de 1e was het voorportaal en de 7^e was Gods koninkrijkszaal. De 3^e hemel waren de hemelse tuinen, het Paradijs, zo zegt hij in vs. 4. Dat brengt ons terug bij Genesis 1 en 2. Adam en Eva wonen in de hof van Eden in perfecte harmonie met God, met elkaar, met de omringende natuur: de wolf naast het lam, de panter naast het bokje, kalf en leeuw samen, bij het hol van de adder speelt een zuigeling; de kennis van de Heer vervult de atmosfeer, om in hemelse beelden van Jesaja 11 te spreken.

En Paulus hoorde daar zalige woorden, niet bestand voor aardse zondaren. Ik moet dan denken aan Exodus 33 waar Mozes vraagt om Gods’ luister te zien, maar dat kan niet, zegt God. Geen aardse mens kan mij zien én leven.

Dan moeten we eerst onze zondigheid door de dood hebben afgelegd. Dan pas kunnen we God zien van aangezicht tot aangezicht. Mozes krijgt dan wel een glimp van God te zien.

Genoeg om met vol geloof en moed verder te kunnen in de moeilijke tijd van zijn leven.

Paulus krijgt een glimp van de hemel te zien, genoeg om vol geloof verder te kunnen in zijn moeitevolle leven. Hij heeft het in vs. 7 over een doorn in het vlees, zo’n venijnige splinter, diep in je lichaam, vreselijk pijnlijk, een duivelse kwelling.

Een goede verklaring hiervoor is, dat hij malaria had. Anderen denken aan een oogziekte en dat in een tijd zonder goede medicijnen.

Paulus bad om genezing: “a.u.b. Heer, neem deze kwaal weg”. Maar het gebeurde niet. Hij kreeg wel dit visioen.

Wellicht denkt u: Kreeg ik dat maar eens, dan zou ik zeker zijn!

Je hoeft echter niet jaloers op ontvangers van visioenen te zijn. Die bevinden zich vaak in vreselijk moeilijke omstandigheden en krijgen bijzondere troost van God. God bemoedigt zijn kind met zichzelf en met de hemelse luister om tegen de stormen van het leven opgewassen te zijn. God zegt: Nog even, dan ben je thuis, bij mij!

En dat geeft zo’n kracht, dat in het geval van Paulus, hij zich verzoent met zijn kwaal. Hij ziet er zelfs iets positiefs in: ‘het is mij gegeven, opdat ik mijzelf niet zou verheffen’.

Die neiging herkent hij bij zichzelf. God helpt hem ertegen te strijden En dankzij deze zwakheid in mijn leven verwacht ik het helemaal van God.

- Ik heb Gods kracht in mijn zwakheid nodig
- Gods luister in mijn leegheid.

- Gods vreugde in mijn grauweheid.
- Gods vaderlijke hand op mijn schouder.
- Gods visioen in mijn vertwijfeling.

En God gééft dat alles. Het is werkelijkheid, de hemel is werkelijk, het bevredigt, het geeft vertrouwen voor de toekomst.

Dat zit 'm in: 'Mijn genade is u genoeg'.

Vs. 9: Je hebt niet meer dan mijn genade nodig, zegt God. Dat is de goedheid van God.

Maar dan heb je ook wat !

Dat stilt onze diepste verlangens en richt onze aandacht op Jezus en het vaderhuis.

Randy Alcorn zegt in zijn boek 'In het licht van de eeuwigheid': Het diepste verlangen van uw hart gaat uit naar één persoon en één plaats. Jézus is die persoon en de hemel is die plaats.

In prediker 3: 11 staat dat God de eeuw, de eeuwigheid, in het hart van de mens gelegd heeft. In de NBV is deze tekst weergegeven met: God heeft de mens inzicht in de tijd gegeven. De letterlijke weergave is: God heeft de eeuwigheid in het hart van de mens gelegd. We verlangen naar eeuwige werkelijkheden, harde kernen, blijvende principes; geluk dat groot genoeg is en blijvend genoeg om ons hart te vullen.

En God zegt: 'Je hebt niet meer dan mijn genade nodig, genade voor nu en toekomstige genade.

Ons probleem is, dat we het op de verkeerde plaatsen en in de verkeerde middelen zoeken: drugs, seks, geld en macht. We fluisteren tegen elkaar: dit is het einde.

- Het einde van steeds moeten denken aan sores, even los van problemen.
 - Het einde van je storen aan beperkingen, even de remmen los.
 - Het einde van het beklemd zitten in angstigheid, even daar bovenuit stijgen.
- Even, heel even maar; en vervolgens zijn we terug bij af.

We laten ons tevreden stellen met de zoethouders van deze wereld, met de inbeeldingen in onze gedachten, met 'dorstlessers', die onze dorst niet lessen en met eten waar we buikpijn van krijgen.

Tegelijkertijd geloven we in de leugen van de duivel, Gods tegenstander. En enkele van satans favoriete leugens gaan over de hemel. In Openb. 13: 6 staat: Het beest opende zijn bek en lasterde God, zijn naam en zijn woning en hen die in de hemel wonen.

Dus Gods vijand, onze vijand, lastert drie dingen: Gods persoon, Gods mensen en Gods plaats, de hemel.

De duivel is bitter gestemd ten opzichte van God en heeft een hekel aan wie bij God hoort en de plaats waar God woont en hij nooit meer kán en mág komen.

En als we niet oppassen geloven we deze praatjes en leugens van de duivel.

Daarom stel ik voor om ons denken over de hemel te toetsen aan wat we horen in de bijbel. En dan niet alleen maar bepaalde elementen ervan: zullen we elkaar herkennen, wat zullen we onthouden en wat vergeten, wat doen we in de hemel, kunnen mensen in de hemel zien wat er hier op aarde gebeurt ?

Het gaat ook om hoeveel we aan Jezus en aan de hemel denken. Herhaalde keren roept God ons op om veel aan Hem en aan de hemel te denken: Denk aan boven ! Zoekt de dingen van boven, verlang ernaar, zuig erop, geniet ervan !

Heb ik werkelijk niet meer, maar ook niet minder, dan Gods genade, voor nu en de toekomst, nodig? Vult dat mijn verlangen? Zie ik daar naar uit? En heb ik daar genoeg aan?

Aan Gods gegeven goed als een voorproef voor later, als lunchpakketten voor onderweg, zodat we op onze bestemming aankomen.

Heb ik genoeg aan de Heilige Geest, die mij in de bijbel het ABC van de hemelse vreugde leert, zodat ik het zelfstandig kan hanteren. En dan is dat in beelden, in termen.

Als we de werkelijkheid van de hemel voor de volle 100% zouden proeven, zouden we nl. erg ongeschikt woorden voor deze aarde.

Maar wel in krachtige beelden - Vaderhuis met heel veel woningen, bruiloftsdiner, Geest - zodat we geïnspireerd blijven om verder te reizen, vol verwachting: eens ben ik thuis, thuis bij God in de hemel.

Amen.